

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

O KOČIČÍM MŇOUKÁNÍ

—

O KOČIČÍM KLÁBOSENÍ

JINDŘICH MALŠÍNSKÝ

O KOČIČÍM MŇOUKÁNÍ

—

O KOČIČÍM KLÁBOSENÍ

Povídání pro kočku
a pro milovníky koček

2017

ZAR

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Jindřich Malšínský

O KOČIČÍM MŇOUKÁNÍ

—

O KOČIČÍM KLÁBOGENÍ

Text © Jindřich Malšínský

Kresby © Lenka Lisovik

Korektura Petra Nestávalová

Sazba a obálka Dušan Žárský

První vydání

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v roce 2017

ISBN 978-80-7590-003-6

Věnuji své manželce Heleně Malšínské,
milovnici koček

VÁŽENÍ A MILÍ ČTENÁŘI,
VÍTEJTE

Když Pán Bůh tvořil svět, nevěděl, kde mu hlava stojí. Ono stvořit svět není zas tak snadné, jak si myslíte.

O kočce se před ním ani nezmiňujte. V noci nemohl kvůli ní usnout, obracel se ze strany na stranu, něco vymyslel a hned to zamítl, pořád něco opravoval, přidával a ubíral, zkrášloval a nakonec se mu dílo, čest a věčná sláva, podařilo.

Obdařil ji ryze kočičími vlastnostmi, které jí mohou ostatní tvorové závidět. Kočka nepoklonkuje, nekličkuje, svou přízeň rozdává po špetkách, poslouchá jen, když se jí zachce, mračí se i usmívá. Nikdy nevíte, jak se zachová. Chvíli přede a hned nato vystrčí dráčky, chvíli se mazlí a vzápětí odmítavě zamňouká a z vašeho klína se odporoučí.

Lidé o ní říkají, že je falešná, ale já si myslím, že to vyplývá z její upřímnosti.

Pane Bože, i když Ti trvalo stvořit kočku déle než všechno ostatní, patří Ti za to dík.

Dobrá věc se podařila a Ty si v klidu a pohodě můžeš sednout v rajské zahradě na rozvrzanou lavičku, zapálit si fajfku, poklepat si na rameno a kochat se...

O KOČIČÍM
MŇOUKÁNÍ

MOUREK

KDYBY SE LIDÉ MOHLI KŘÍŽIT S KOČKAMI, LIDÉ BY TÍM ZÍSKALI,
ALE PRO KOČKY BY TO BYLA ZTRÁTA.

Mark Twain

Bylo mi pět let, když otec přinesl domů malé mourovaté kotě. Maminka nejdřív trochu protestovala, že má práce až nad hlavu a k tomu se má navíc starat o kočku. Museli jsme slíbit, že se o ten chlupatý uzlíček postaráme, ale to jsme ještě netušili, co nás čeká.

Kotě většinou mňoukalo, chtělo chovat, hladit a škrábat na bříšku. To by nebylo to nejhorší. Odmítalo mlíčko i nejlepší kočičí dobroty. Nám, dobrovolným opatrovníkům, to bylo divné a nevěděli jsme, čím bychom ho pohostili. Maminka si rady věděla, vzala kotě na klín a očním kapátkem mu do tlamičky nakapala zředěné mlíčko. Tatínek si s brýlemi kotě prohlédl a ujistil nás, že je to kocourek. Dlouho jsme se nerozhodovali a mourovaté kotě dostalo jméno Mourek.

Záhy začal chodit, spíš se motal, někdy se převalil, a pak se tvářil, že to udělal schválně. Podívaná byla, když jazýčkem nabíral mlíčko. Olizoval se, chvílemi se otřepal, pacičkou převrátil misku a hrdě odkračel.

Brzy slyšel na svoje jméno, otočil se a přemítal, jestli mu stojí za to přijít. Většinu dne prospal, možná to jen tak dělal, zato při pohledu na košík ožil, na nic nečekal a hup! Stočil se do klubička a spal. Za chvíli jsme slyšeli, jak šramotí, snažil se vyskočit, ale ještě mu to moc nešlo. Košík se převrátil, Mourek se protáhl a šel zkontrolovat misky. Nikdy při spaní nevydržel na jednom místě. Vyškrábal se na gauč, lehl si na bok

a hlavičku schoval mezi pacičky. Říkali jsme, že spí na jedno oko. Netrvalo to dlouho. Vydal blíže nedefinovatelný zvuk, udělal kočičí hřbet, žalostně zamňoukal a pohledem naznačil, že by chtěl vysadit na parapet, kam svítilo sluníčko.

Do misky mu maminka dávala to, co měla po ruce, zbytky od oběda a ve svátek nadrobno nakrájené syrové masíčko. To pak mlaskal a my jsme se nemohli udržet smíchy. Pokud nespal, hledal si zábavu chytáním much, které byly rychlejší, ale někdy se mu je přece podařilo chytit. Pak následovalo jeho „ňam“ a naše „fuj!“

Nejraději si hrál s kuličkou, kterou honil po bytě tak dlouho, až se mu někam zakutálela. Pozorovali jsme ho, jak zoufale stál a zřejmě přemýšlel, co teď.

Miloval papírky přivázané na provázku, které jsme pomalu a pro změnu zas rychleji tahali po bytě a on do nich střídavě plácal pacičkami. Házeli jsme mu plastové lžičky, které nám v hubičce přinášel zpět k nohám. Mourek byl náš mazlíček. Byli jsme šťastni, když nám vyskočil na klín, schoulil se a začal příst. To byla pro dotyčného pocta a byl na to patřičně pyšný.

Sotva povyrostl, pokusil se vyskočit na parapet sám. To se mu nepovedlo, a tak si pomyslel: „Ještě jsem moc malý, budu si muset nějaký čas počkat.“ Zamňoukal, smutně se podíval a nám nezbylo nic jiného, než mu pomoci.

Po spánku byla radost se dívat, jak se protahoval. Natáhl přední pacičky co nejdál, prohnul své tělíčko, natáhl ocásek, široce otevřel tlamičku a zívł. Radost projevoval ocáskem zdviženým nahoru, žádostivým pohledem a lísáním se kolem našich nohou.

Což kdybych mu přivázal provázkem na ocásek krabičku od sirek, vymyslel jsem novou hru. V tu chvíli nastal tanec

svatého Víta. Kotě se otáčelo dokola, přidávalo na rychlosti a nebyť maminky, tak se mu jistě zamotala hlava. Ta mi pohrozila a přidala pohlavek se slovy: „Blbosti ti jdou dobře, jsem zvědavá, jak ti to půjde za rok ve škole.“ Na to jsem byl zvědavý také, ale rok je dlouhá doba. Co si dělat předem starosti.

Nestačil jsem utírat loužičky, a tak tatínek dal do rohu koupelny umývadlo s pískem a to ostatní bylo na mně a Mourkovi. Sledoval jsem, jak hledal místečko, kde by si ulehčil a šup s ním na to správné místo. Ukázalo se, že je kocourek učenlivý a brzy se tam naučil chodit sám.

Jednou se procházel po parapetu, asi nedával pozor, nebo uklouzl a ze třetího poschodí vypadl z okna. Sousedka to viděla, nevěřicně zakroutila hlavou a běžela se podívat, jak to dopadlo. Mourek se zvedl a jakoby nic běžel domů.

Vyprávěla, že právě si povídala s kamarádkou z vedlejšího okna a najednou si všimla, jak padá kočka, packy roztažené do stran a přistává na trávníku. Ne nadarmo se říká, že kočka má devět životů, a tak náš Mourek má už jeden méně.

Sotva povyrostl, začal se toulat. Den, dva se neukázal, a když mu začalo kručet v bříšku, kajícně se vrátil. Po zamňoukání se rozhlížel po mističkách, které byly čistě umyté a prázdné. Přišoural se ke stolu, začal se mlsně olizovat a drápky zatahal maminku za zástěru.

„Tak ty ses nám vrátil, tuláku? Kde jsi lítal, tam ať tě nakrmí.“ Pak se přece jen slitovala, nalila do mističky vodu a nakrájela kousek masíčka. Mourek všechno pozoroval a začal příst. Věděl, že má vyhráno. Uprostřed kuchyně se jak široký, tak dlouhý natáhl na podlahu. Musel nabrat sílu k dalším nočním výpravám.

Večer bylo slyšet ze všech stran žádostivé a dlouze prota-

hované mňoukání. Kocouři byli na námluvách. Ve svých hlasitých projevech si dokazovali navzájem své přednosti, sílu a kočkám, kdo je nejlepší.

Stávalo se, že v těchto mrouskacích dnech nebyl i několik dní doma. Při návratu byl hubený a maminka mu nestačila do misky přidávat. Kolikrát se stalo, že přišel s natrženým kožíškem a zaschlou jizvou. Tatínek mu očistil ránu kysličníkem a na nějaký čas ho choutky přešly. Z nočních toulek se vracel ve špatné náladě, rozčuchaný, urousaný a moc nevoněl, řekl bych, že smrděl na sto honů. Nezbyvalo nic jiného, než ho osprchovat, vyfénovat a učesat, což se mu vůbec nelíbilo.

Jednou maminka žehlila a mne nic chytřejšího nenapadlo, než učit Mourka skákat přes sevřené ruce. Bylo na něm už na pohled vidět, co si o tom myslí. Zamračenějšího a našťvanějšího kocoura jste snad ani nepotkali. Rozkročil jsem se, Mourka byl mezi nohama a patou jsem ho postrčil. Hlasitým zamňoukáním projevil svou nevoli a snažil se utéct. Musel jsem snížit ruce až k zemi, a potom se uráčil přejít. Postupně jsem ruce zvyšoval, a když poznal, že mu nic jiného nezbyvá, tak přeskočil. Trochu ho uklidnilo hlazení, pochvala a nejvíc podaná lahůdka – kousek masa. V té době jiné kočičí pochoutky neexistovaly.

Jednou nám položil za dveře chycenou myšku. To jsme hned poznali, že se přišel pochlubit. Myšku jsme tajně hodili do popelnice, aby si nemyslel, že si jeho dárku nevážíme. Dostal kousek salámu a veřejnou pochvalu před nastoupenou rodinou.

Chtěli jsme si ho na památku vyfotografovat, ale to se mu moc nezamlouvalo. Nakonec si přece jen dal říct, ale bylo vidět, že ho to moc nebaví. Tvářil se jako čert, jakoby chtěl říct: „Pospěšte s tím focením, nemám moc času. Teď si mu-

sím aspoň na chvílku zdřímnout, večer máme zase na střeše mejdan.“

Tu noc jsme nemohli usnout. Bylo nám horko, převraceli jsme se z jedné strany na druhou a otevřeným oknem pronikalo hlasité mňoukání. Roztoužené, vábivé, odmítavé, chlubiivé, výhružné, protáhlé i bojovné. S obavami jsme čekali, v jakém stavu se náš kocour vrátí, ale byli jsme mile překvapeni. Při rozednění jsme viděli, že je v pořádku. Jídla se tentokrát ani nedotkl, vyskočil na gauč, stočil se do klubíčka a ve spravedlivém kočičím spánku si znovu všechno vybavoval.

„To zas byl mejdan! Ještě teď mne všechno bolí. To vám musím vyprávět! Byla tma a na kostelní věži hodiny odbily jedenáctou. Sraz jsme měli na střeše u komína. První se dostavil Max, tlustý a domýšlivý kocour od sousedů, za chvíli přišly Micka a Minda, dvě umňoukané kočky, které krásy moc nepobraly a za nimi černý kocour Jakub. To byl známý rváč, který už na pohled budil respekt, a všichni jsme se mu raději vyhýbali. Poslední se dostavila krasavice Majda, se kterou jsem se setkal na zahrádce. Hned při příchodu na mne vycenil zuby Jakub, abych si moc nedovoľoval. Nejprve jsme si povídali o všem možném, potom jsme se okukovali a nakonec se honili. Kočky ječely jako pomínuté. Mně se nejvíc líbila Majda, a zřejmě ani já jsem jí nebyl lhostejný. O tom, kdo jí získá, rozhodl Jakub, a tak jsem se musel spokojit s Mindou,“ Zívl, dvakrát se na místě otočil, tak jak to kočky dělávají a konečně zdříml. Spal neklidně, několikrát sebou cukl a vystrašeně zamňoukal. Asi mu ten střešní rváč Jakub nedal pokoje ani ve spánku.

Jednou jsme Mourka marně hledali. Chodili jsme po dvoře a zoufale volali: „Mourku, ozvi se! Mourku, kde jsi? Mourečku, kam ses nám ztratil.“ Po Mourkovi se slehla zem. Po obědě

jsme se na dvorek vrátili. Když jsme si mysleli, že je vše ztraceno, uslyšeli jsme z rohu, kde byla odložená veteš a všechno co lidé nepotřebovali, slabé mňoukání. Na každé zavolání se ozval zoufalý hlásek našeho miláčka. Zdálo se, že vychází z nějakého uzavřeného místa. Pomohlo nám štěňátko pobíhající kolem nás. Zastavilo se u dlouhé a úzké roury, která byla na jedné straně přistavena k dřevěné krabici, a začalo štěkat. Do té litinové roury z vrozené zvědavosti vlezl náš kocourek, a když poznal, že je východ zatarasen, snažil se dát zpátečku. A tady nastaly potíže, kupředu to šlo, zpět to bylo horší. Odstranili jsme krabici, uvolnili vchod a Mourek na pokraji svých sil se snažil doškrábat ven. Pomohli jsme mu tím, že jsme rouru naklonili a trochu s ní zatřásl, takže z ní vlastně vypadl. Od té doby se Mourek držel doma, lísal se hřbetem o naše nohy, a tím dával najevo svou lásku za poskytnutou pomoc z nedobrovolného zajetí.

Jednou pospával na gauči, když jsme uslyšeli škrábání na dveře. Jaké bylo naše překvapení, když na prahu stálo štěně, které nám pomohlo najít našeho neposedu.

„Mourku, vstávej, máš tady návštěvu.“ A Mourek skutečně vstal a šel nečekaného hosta přivítat. Začal ho olizovat jazykem, zamňoukal a dokonce svou přízeň potvrdil hlasitým předením. Návštěvy se opakovaly a po vzájemném očichávání končily na gauči. Mourek se stočil do klubíčka a Milísek se natáhl odevzdaně vedle něj. Běda, kdyby chtěl někdo Milískovi ublížit. Štěně ho doprovázelo při výpravách v okolí domu, na dvorku a na zahradě, jenom na střešní mejdany ho nebral. Konec konců v noci musí pejskové spát.

Jak čas ubíhal, Mourek přibýval na váze a byl lenivější, netoužil po kočíčích radovánkách a nejraději odpočíval v ku-

chyni na gauči. Milísek ho přemlouval, aby si šel s ním hrát, ale marně.

Také v jídle byl vybíravý a dobrot, při kterých se dříve olizoval a mlaskal si jen tak uždibl. Z jedné noční výpravy se nám nevrátil.

Možná, že nás nechtěl zarmoutit. Stejně jsme ho oplakali a i po letech slzu uronili při pohledu na jeho fotografii.

SANDOKAN

EXISTUJÍ DVĚ ÚTOČIŠTĚ PŘED BÍDOU SVĚTA.
HUDBA A KOČKY.

Albert Schweitzer

Svého času syn pracoval ve veterinární nemocnici, a když se vracel domů na víkend, ten večer jsme nezapínali televizi, ať tam bylo cokoliv. Těšili jsme se na jeho vyprávění o zvířecích pacientech a jejich roztomilých paničkách.

Často k nim jezdívala mladá žena a už na první pohled bylo patrné, že ve své peněžence nemusí počítat drobné ani ty papírové obrázky. Přijela v černém mercedesu s chlupatým a zamračeným kocourem. Nebyl to kocour ledajaký. Měl rodokmen, že by se za něj nemusel stydět ani sám kníže Schwarzenberg. Jeho předci byli nositeli četných vyznamenání v soutěžích krásy doma i v zahraničí. Jednou se chtěla ujistit, jestli má v pořádku pravé ouško, jindy se jí zdálo, že má něco v tlamičce a nemůže se toho zbavit nebo že je nervózní. Nedávno se po ní ohnal při česání pacičkou s vystrčenými drápky. Doktor ho vždy pečlivě prohlédl, někdy cosi neškodného předepsal, přidal radu a vystavil účtenku. Krásná paní poděkovala, zaplatila a ve dveřích pacičkou svého miláčka zamávala. Tak pa. Papa, pánové.

Týden utekl jako voda a krásná paní nikde. Už to bylo všem divné a měli obavy, jestli se něco vážného nepříhodilo. Po dalším týdnu zastavil před nemocnicí mercedes s dámou a namyšleným kocourem. Tak copak to dneska bude? Bříško, zoubky, uslzená očička, nechce papat nebo nadýmání?

Všichni byli vedle jako jedle. Dáma se obrátila na mého syna, usmála se, aby v zápětí uronila slzu.

„Dneska mám speciální přání, vlastně velkou prosbu,“ koketně se usmála a jemně, jakoby nic, pohladila syna volnou rukou po tváři. „Víte, ani nevím proč, ale já mám k vám bezmeznou důvěru. V pondělí odlétám na deset dní do Londýna za přítelkyní ze studií, a protože můj miláček nesnáší let letadlem, tak vás moc prosím, jestli byste mu nedělal chůvu. V autě mám napsaný jídelníček, časový harmonogram denních činností, jídlo, mističky, hřeben, kartáč, hračky, přepravku,“ a aniž by čekala na odpověď, měl v ruce částku odpovídající jeho měsíčnímu platu.

Před nemocnicí mu předala vše, o čem byla v ordinaci řeč. Vyměnili si telefonní čísla a napsala si adresu, na které si svého miláčka po deseti dnech vyzvedne.

V ordinaci se všichni posmívali jeho nové funkci, a protože byl pátek musel zajít do prodejny pro něco ostřejšího na oslavu kocoura a svého jmenování.

Už ve vlaku budil pozornost, každý si chtěl kocoura pohladit a syn musel vyprávět o úspěších na výstavách a získaných oceněních.

„To před dvěma roky jsme byli v Paříži, a všechna čest stranou, mimo první cenu zde získal mimořádné ocenění prezidenta kočičí asociace – International Cat’s Association – Sira Andrew Kellyho. Vloni obdržel hlavní cenu na výstavě v Londýně konané pod záštitou královny Alžběty II., která mu osobně předala medaili a diplom s vlastnoručním podpisem. Letos se chystáme do Itálie, kde je předem počítán za favorita,“ a jeho fantazie nebrala konce.

Doma jsme se zpočátku kocourovi obdivovali, ale jen do té doby, než jsme se dověděli, že bude našim společníkem po

dobu deseti dnů. Syn otevřel balík s miskami, do jedné nalil vodu a do druhé nějaké ty dobroty podle jídelničku a časového harmonogramu. Kocour vylezl z přepravky a doplazil se k pití. Vypil celou misku a bylo vidět, že po dlouhé cestě mu vyprahlo. Díval se z jednoho na druhého, otočil se ke druhé misce, ale jídla se ani nedotkl. Vrátil se k první a jazýčkem vylizoval poslední kapky na dně. Vypil skoro ještě jednu misku a snažil se nenápadně odšourat na místo, kde by měl klid od všeho a od všech.

Chudák měl smůlu. Chytila ho manželka s úmyslem se s ním pomazlit. Dala si ho na klín, hladila po dlouhé hebké srsti, ale kocourovi se to nezamlouvalo. „Jak se vlastně jmenuje?“ zeptala se syna.

Ten jen pokrčil rameny: „To kdybych věděl. Nikdy mu neříkala jménem, vždycky jen miláčku, zlatíčko, pusinko, pyšnidlo a tak podobně.“

Dcera navrhla Bořivoje, to se nezamlouvalo manželce a vzpomínala na nějaké jiné vznešené královské jméno. Dali jsme hlavy dohromady a opět jsme na nic nepřišli. Dcera vzala na pomoc učebnici dějepisu a společně jsme zvažovali jedno jméno za druhým. Boleslav byl moc ukrutný, Přemysl co mohl, tak zvorál, Zikmund byl zrzavá liška podšitá, a tak jsme se dostali až k prezidentům a jiným vládním činitelům.

V té době běžel v televizi populární seriál o odvážném pirátovi Sandokanovi, jenž byl synem Maháradži a posledním členem bývalé vládnoucí dynastie. „Navrhuji jméno SANDOKAN, zkráceně Sandy.“ A s tímto jménem všichni přítomní za mohutného potlesku souhlasili.

„Sandoušku,“ pohladila ho znovu žena, ale to už se našemu novému přistěhovalci vůbec nelíbilo, seskočil jí z klína a opět se šinul pod gauč.

Ten večer už jsme ho neobtěžovali. Na noc jsme doplnili mističky a ráno jsme zkontrolovali, jestli náš host něco pojedl. Mistička s vodou byla prázdná, druhá opět netknutá. „Jen ho nechte, až bude mít hlad tak přijde,“ komentoval jeho ne-tečnost syn. „Musí si na nás a na nové prostředí zvyknout.“

Po obědě mi to nedalo, lehl jsem si na podlahu a snažil jsem se Sandokana vytáhnout. Měl otevřená ta jeho krásná velká kukadla a ještě více se přitiskl ke stěně.

Znovu jsme čekali do večera, ale Sandokan stále setrval v nastoupené pasivní rezistenci. Jen když v pokoji nikdo nebyl, tak vylezl a šel se napít. To už bylo i synovi divné a rozhodl se, že ho musí nakrmit. Vzal malé kousky masa, otevřel mu tlamičku a pinzetou mu je tam vložil. Tlamičku zavřel a Sandokanovi nic jiného nezbývalo, než sousto spolknout. Večer syn odjel do nemocnice a hlídání kocoura zbylo na mne.

Přečetl jsem si jídelníček a harmonogram a uvědomil jsem si, že je třeba postupovat podle vlastního „selského rozumu.“ Už je u nás tři dny a ještě jsme ho nečesali. Položil jsem na kuchyňský stůl igelitový ubrus, vytáhl zpod gauče kocoura, domluvil mu, aby se choval slušně a jal jsem se ho česat. Hřebenem se mu to nelíbilo, a tak jsem mu lehce protáhl ten krásný, hebký a chlupatý kožíšek drátěným kartáčem. Asi si uvědomil, že to s ním myslím dobře a neprotestoval.

Po chvíli mi naznačil jakýmsi nedefinovatelným zamručením, že to stačí, a tak jsem ho propustil. Večer mu dala manželka do misky zbytky jídla, které jsme měli k večeři, a kupodivu ráno bylo vyjedeno. Snažil jsem se ho rozptýlit hračkami, které měl naskládané v krabičce. Nabídl jsem mu hliněnou kuličku, skleněnou, drátěnou kuličku s vloženým cinkátkem, malou šedou plyšovou myšku, natahovací autíčko, tenisový míček ale marnost nad marnost. Nakonec jsem mu přivázal

na provázek zmačkaný papírek a zatáhl jsem. Takovou hračku ještě neměl, a tak do ní pacičkou šfouchl, uškubl jsem a Sandy popoběhl za ním.

Další den jsme šli na nedalekou louku. Chvilí pozoroval okolí, pak zbystril, příkrčil se a v této poloze sledoval neznámé stvoření, které se k němu blížilo. To už ho spatřila i mourovatá kočka. Nataženými předními tlapkami zabrzdila, sklonila hlavu, nastavila kočičí hřbet a výstražně zasyčela. Nestačili jsme se divit, jak Sandy za ní vyrazil. Kočka strachem vrískala a utíkala do bezpečí.

Vítěz se zastavil, stejně už mu nestačil dech, hrdě se na mě podíval a lehl si na břicho s pacičkami stočenými pod bradou. Večer si pochutnal na rozkrájeném knedlíku namočeném v omáčce. Podle jídelníčku měl mít k večeři lososa a a nějaké tvrdé bobky. Teprve daleko později jsme se dověděli, že jsou to granule dovezené ze Západního Německa. A podobných pochoutek v sáčcích a konzervách s barevnými potisky a nápisy Extra Chicken, Salmon, Tuna, Turkey, Whiskas měl plnou papírovou krabici. Není nad pravou českou kuchyní! Sandy neodmítl špekáček, párek, těstoviny, krupicovou kaši, pochutnával si na všem, co bylo dříve tabu.

Vyskočil manželce na klín, v noci spal vedle ní na polštáři, ve dne se procházel po bytě jako domácí pán a zamňoukáním nás upozornil, že jsme mu zavřeli dveře do koupelny, kde měl umyvadlo s kočkolitem. Týden utekl jako voda a byl tu víkend. Syn se nestačil divit, jak se Sandy u nás zabydlel. Vzal si týden dovolenou, protože si nechtěl nechat ujít den příjezdu krásné paní, majitelky kocoura.

Seděli jsme na lavičce před domem, pokuřovali a popíjeli zteplanou minerálku, když jsme uslyšeli hukot motoru a v zatáčce se objevil černý mercedes.

„Lidičky zlatí, ani nevíte, jak jsem ráda, že vás vidím. Ve dvě jsme přistáli v Ruzyni a ve tři jsem vyjela z Prahy. Byla jsem tak zvědavá, že jsem se nestačila ani převléct,“ spustila hned při vystupování z auta.

Pozdravila se s manželkou, která právě vyšla ze dveří jen tak v zástěře, a hned se sháněla po svém miláčkově.

První, co kocoura napadlo, bylo nechat paničku chvíli na pochybách. Pak si uvědomil, že krásná kočka patří ke krásné paní, to odloučení jí odpustil a jakoby nic vystoupil ze své skrýše. Panička ho popadla do náruče a začala ho líbat, muchlovat, až chudák kocour zamňoukal v obavě o svůj život.

„Pojďte dál, z Prahy je to přece jen kus cesty. Udělám vám kávu, tady je zatím láhev vychlazené minerálky,“ manželka postavila na stůl skleničku a láhev a šla si vzít novou zástěru.

„Kdyby jen z Prahy. Od rána jsem na cestách! Nejdříve z Anglie letadlem, a pak autem sem.“ Zhluboka se napila a dolila si další sklenku ledové vody. A už se nese káva, cukřenka a sušenky, ale paní se omluvila, že si nejdřív musí zajít pro něco do auta. Rychle jsem otevřel sáček kočičí speciality a vysypal do misky. Nevypadalo to vábně, ale Sandymu to zavonělo a šel si přičichnout. Ochutnal, ale bylo vidět, že omáčka s knedlíkem by byla přece jen lepší. Dáma se vrátila s velkou úzkou krabicí a kabelou, ze které postavila na stůl ozdobnou láhev skotské whisky a z krabice dvoulitrovou druhou s nápisem John Walker and sons. John Walker alias Honza Procházka a jeho synové.

V předtuše, že naše společné setkání hned tak neskončí, začala manželka dělat rízky. Po večeři se paní chtěla rozloučit, ale opět zasáhla moje drahá polovička. „Tak to vás nesmí ani napadnout,“ řekla hlasem, kterému nešlo odporovat. „Naše setkání pořádně oslavíme, a pak vám ustelu a pojedete, až se

vyspíme.“ A tak to také bylo. Popíjeli jsme Jeníka Procházku, vyprávěli a zpívali až do bílého rána.

Náš host byla báječná společnice. Z vrozené slušnosti jsme se neptali na její soukromí, a tak dodnes nevíme, co dělá, jestli žije s kocourem sama a jak se vlastně Sandokan jmenuje.

KITTY VON CITAU

KOČKY JSOU INDIVIDUALISTÉ. MAJÍ SVŮJ VLASTNÍ NÁZOR NA VŠE,
VČETNĚ SVÉHO PÁNA.

John Dingman

Jsou dárky, které vás překvapí, potěší, milé i takové, nad kterými pokrčíte rameny a nevíte co říct, na které jste zvědaví, dárky „aby se neřeklo“ nebo takové „aby se vlk nažral a koza zůstala celá.“ Mezi ně obvykle patří pantofle, pyžamo nebo velká košile, protože si dárcé nepamatoval vaše číslo.

Je tomu už dvacet let, co nás navštívil syn s rodinou a velkou krabicí, kterou s očividnou námahou nesli dospělí. Vnuk a vnučka dávali pozor, aby jim nevypadla z rukou a obsah se nerozbil. Dar postavili na přistavenou židli, protože neměli tolik sil, aby ji vyzvedli na kuchyňský stůl. Byli jsme napjatí jako struna na houslích, zvědaví jako naše sousedka a očekávali jsme všechno možné než to, co v ní bylo. Krabici jsem pomalu otevřel a v ní nic. Tak to se vám opravdu povedlo! Tomu říkám fór, lépe řečeno blbý, nepodařený a k našemu věku zcela nevhodný. Všichni kolem se smáli, jenom já s manželkou jsme se tvářili nechápavě, dívali se jeden na druhého, jestli jim nepřeskočilo. „Musíš se podívat pořádně a ne jen halabala.“

A tak jsem se díval, rukama šmátral a v rohu krabice jsem se dotkl něčeho teplého, chlupatého a zřejmě živého. Opatrně jsem to sevřel do dlaně a vytáhl. Bylo to takové malé, krásné, chlupaté, tříbarevné nic. Bylo to kotě perské kočky s rodokmenem, ale protože bylo přespočetné a navíc s vrozenou oční vadou, tento doklad o kočičí nadřazenosti neobdrželo.

A aby se necítilo od malička ošizené, vystavil jsem mu rod-